HET MINEEREN IN DEN MODERNEN OORLOG

Een „voormineur" aan het werk.

Zooals op menig gebied „l'histoire se répète". zoo is het ook met den mijnoorlog gegaan. Heden lijken de tijden van Vauban en Coehoorn herleefd, hetgeen natuurlijk een gevolg is van den stellingoorlog, die, zich op oude belegeringen bezinnend, vroegere aanvals- en verdedigingsmiddelen in eere herstelde, zoo noodig in een nieuw kleed stak en derhalve ook met mannenmoed aan het „mineeren en sappeeren" ging.

Eertijds ging alles stelselmatig, zoowel bij aanvaller als verdediger. Men ging niet over één nacht ijs. Ten tijde van het gebastionneerde stelsel waagde de aanvaller het niet zonder den aanleg van mijnen en sappen te stormen. Van de eene loopgravenstelling werd zorgvuldig naar de andere gesappeerd om ten slotte uit de laatste tot het gevecht van man tegen man over te gaan. Waarom dit alles zoo langzaam ging, zal wel voor een groot gedeelte aan den geest van den tijd toegeschreven moeten worden. Een geweldige uitwerking had toen noch de infanterie, noch de artillerie. Algemeen werden ronde kogels uit gladde vuurwapenen verschoten en men weet, dat dit voor de trefkans en de kracht niet bevorderlijk is. Wellicht dat ook 't betrekkelijk gering aantal strijders en het gevecht op korten afstand een zooveel mogelijk gedekte nadering raadzaam maakten. Maar vóór alles handelde men toen bedachtzaam en had men den tijd.

Dien tijd heeft men tegenwoordig niet meer. Daarvoor grijpt de oorlog te diep in het leven der volkeren in. En toch de mijnoorlog, het voorwaarts gaan door mijn en sappe, in eere hersteld! Maar thans zijn de infanterie met haar snelvuurgeweren en mitrailleurs, de artillerie met haar snelvuurgeschut wel oppermachtig. Voor dit overweldigende vuur kruipt men desnoods in den grond, als men zich daarmee offers kan besparen. Dat dit noodgedwongen gebeurt, behoeft nauwelijks betoog. Zonder daarom nog den „frische fröhliche Krieg" te willen prediken, is dit zeker het andere uiterste, de mollenoorlog. Want zoo spoedig men den grond in gaat, is het met de snelheid gedaan. Natuurlijk reeds met den loopgravenstrijd „an und für sich", doch het sappeeren en mineeren is gewis de langzaamste wijze van voortbeweging, die denkbaar is. Welk een onnoemelijke arbeid, die bouw van talrijke smalle gangen met zijstraten, diep onder den grond en hoe moet men overtuigd wezen, dat elk andere krachtsinspanning verloren moeite is, als men tot dit middel zijn toevlucht neemt.

Uit den aard der zaak is de mijnoorlog alleen in hoog terrein mogelijk, want diepe ingravingen zijn noodig, wil men den tegenstander ongemerkt kunnen naderen. In ons land met zijn vele polders, waar dan toch maar onze belangrijkste stellingen liggen, zal de mijnoorlog tot de uitzonderingen behooren.

Zelfs de leek kan beseffen welke enorme eischen de mijnoorlog aan den moed en de zenuwen der mannen stelt.

In de bewegingsoorlog het vlotte mouvement, in den stellingoorlog af en toe de stormaanval, maar hier niets van dit alles. De mineurs zijn er uren lang opgesloten in nauwe, lage gangen, 10 M. onder de aarde en soms tot 120 M. van de eigen stelling verwijderd. Welk een arbeid vol gevaren, want ieder oogenblik kunnen deze werkers door

Het verbreeden van een mijngang.

den vijand overvallen of door diens tegen-mijnen vernietigd worden. Het scherpe luisteren, of soms de tegenstander in de nabijheid is, prikkelt de zenuwen op heftige wijze en steeds moet de ploeg tot het gevecht gereed blijven om het leven zoo duur mogelijk te verkoopen.

Mat brandt het licht wegens de weinige zuurstof, koortsachtig arbeiden de manschappen, omdat het noodig is den vijand op te blazen voor het hem op zijn beurt gelukt zijn mijnen onder onze loopgraven te boren.

Welke schokkende drama's zich daar onder de aarde kunnen afspelen, voerde ik reeds aan en de hedendaagsche mijnoorlog is dan ook rijk aan treffende stalen van heldenmoed, die letterlijk noch figuurlijk het daglicht ooit zagen.

Wordt echter eenmaal de tegenstander in zijn loopgraven verrast, heeft men derhalve een gang gelukkig geboord, dan zijn de verliezen dikwijls ook groot, in de eerste plaats door de werking der ontplofbare lading, terwijl verder handgranaten hun werk doen.

Hoort men den vijand in de nabijheid, dan is het vóór alles noodig zich zelf niet te verraden, vervolgens maatregelen te nemen den anderen mijngang te vernielen en de mineurs te dooden. Welk een koelbloedigheid hiervoor noodig is, voor welke verrassingen men kan komen te staan, dit is gemakkelijk te beseffen.

Te meer is de arbeid in die ondergrondsche gangen bezwaarlijk, omdat de lucht spoedig verontreinigd wordt door giftige gassen, die, óf door den vijand in die ruimte worden verspreid, óf gevormd worden na detonatie der moderne springstoffen, zooals picrinezuur, meliniet toluol enz. Werken met gasmaskers op en zuurstofhouders om is dus noodzakelijk. En toch steeds gevechtsklaar en tot handelen gereed!

Een eeresaluut aan de genie is hier dan ook wel op zijn plaats, omdat dit wapen voor een goed deel het personeel voor dit gevaarlijke, immers meest technische werk levert. Vroeger heetten de geniesoldaten immers ook mineurs, welken naam thans weder in eere hersteld kan worden.

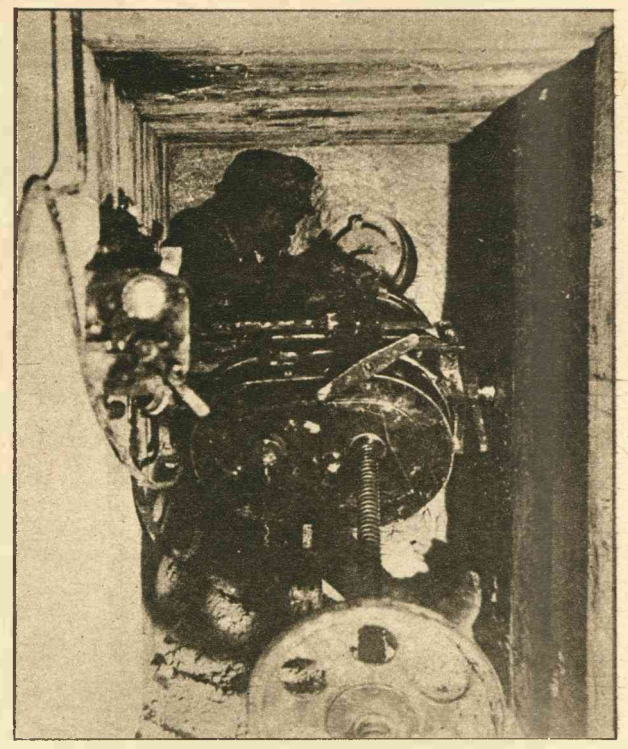

Een electrische mijn-boormachine in werking.

Vóór het uitbreken van den tegenwoordigen oorlog heeft men er zich dikwijls het hoofd mee gebroken welke der verschillende troepensoorten in de toekomst de hoofdrol zou vervullen. De meeningen hierover waren natuurlijk zeer verdeeld met uitzondering over de infanterie, waarvan men, als te voren, overtuigd was, dat ze het hoofdaandeel der gevechtswerkzaamheid op zich zou nemen.

Van de cavalerie wist men eveneens, dat ze met het oog op de zeer verhoogde wapenwerking zekere beperkingen moest ondervinden. Derhalve bleven de artillerie en de genie over.

Van eerstgenoemde was het duidelijk, dat haar voorbereidende rol ten gevolge van de vermeerderde schootsverheid en het werpvuur slechts toegenomen kon zijn.

Intusschen kon men niet veronderstellen, dat dit in zulk een mate zou geschieden, als thans het geval is gebleken.

Minder duidelijk dacht men over de genie. Dit stond echter vast, dat hoe meer een toekomstige oorlog tot een stellingstrijd verstarde, hoe meer de beteekenis van de genie moest toenemen. Deze verstarring heeft evenwel in die mate plaats gevonden, dat alle vermoedens slechts zwakke schimmen bleken te zijn. De genie heeft zich tot een hulpwapen van den eersten rang omhoog gewerkt en dit niet alleen op het beperkte oorlogsveld. Immers zijn haar door de millioenenlegers ook meer strategische perspectieven geopend, waarvan we alleen op de spoorwegen, pontonbruggen, tele-

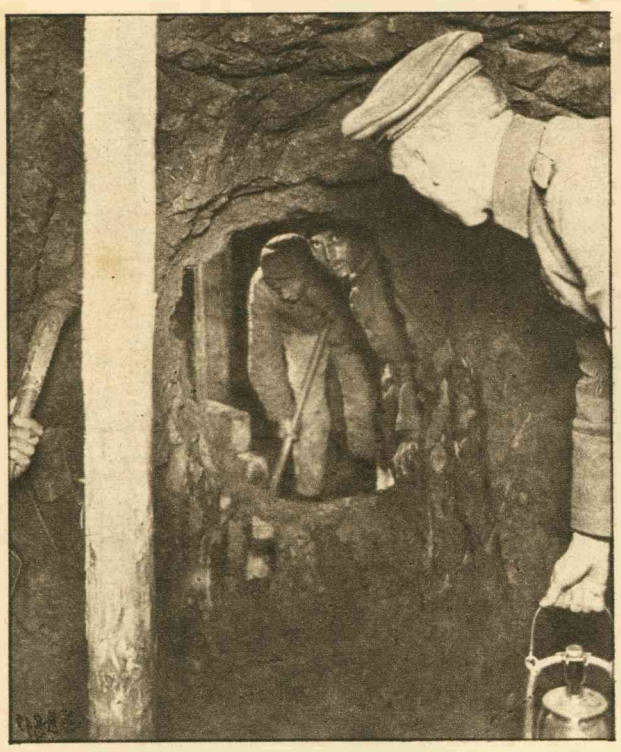

Het graven van mijngangen.

Een „zelfredder" voor mijn-sappeurs.